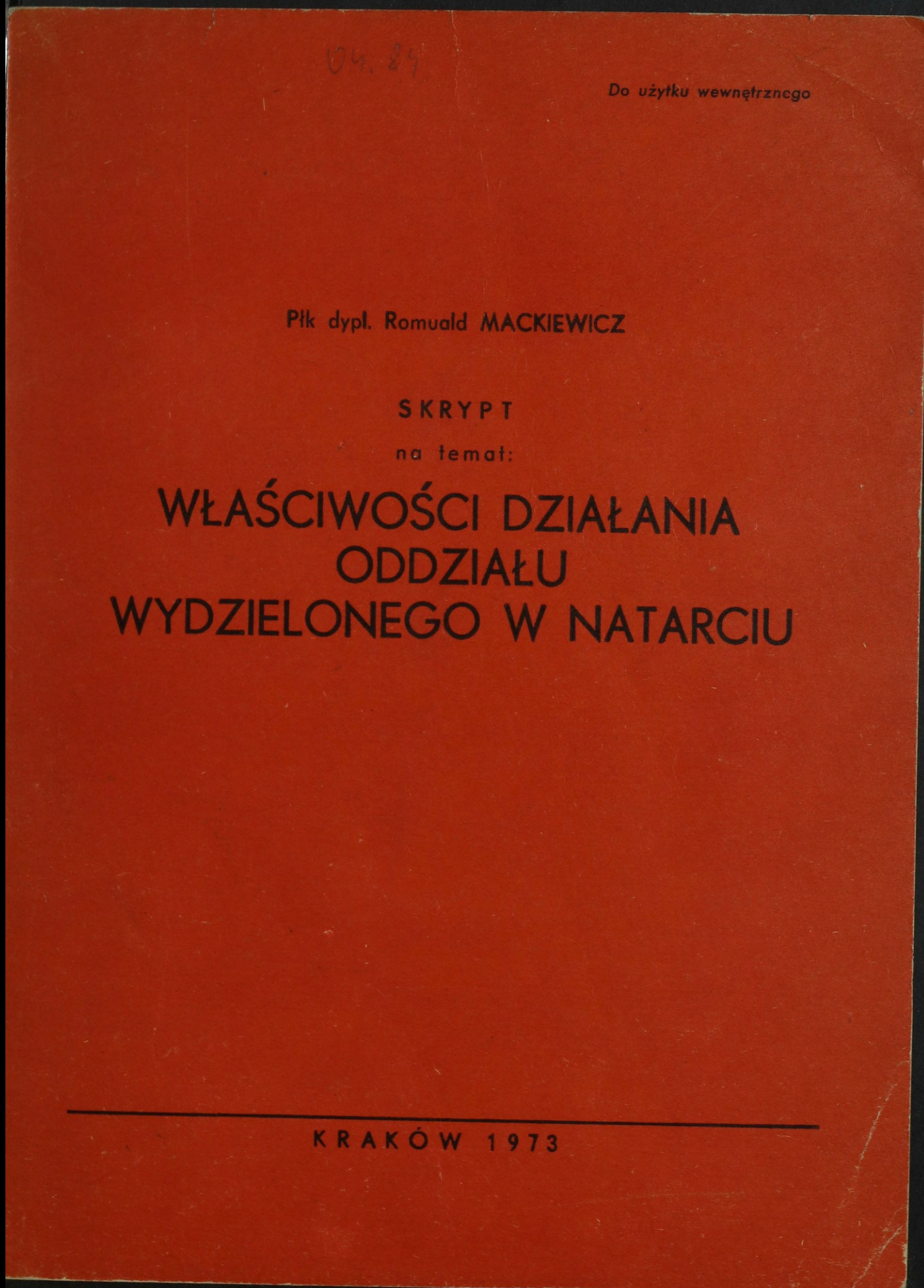
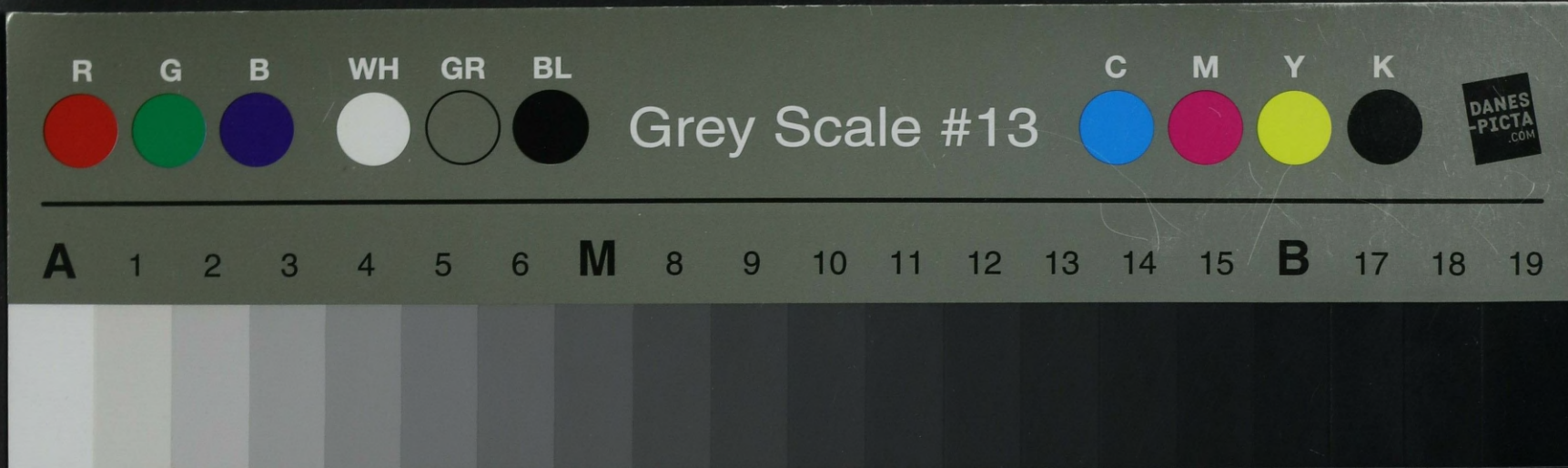

04.89
Do użytku wewnętrznego

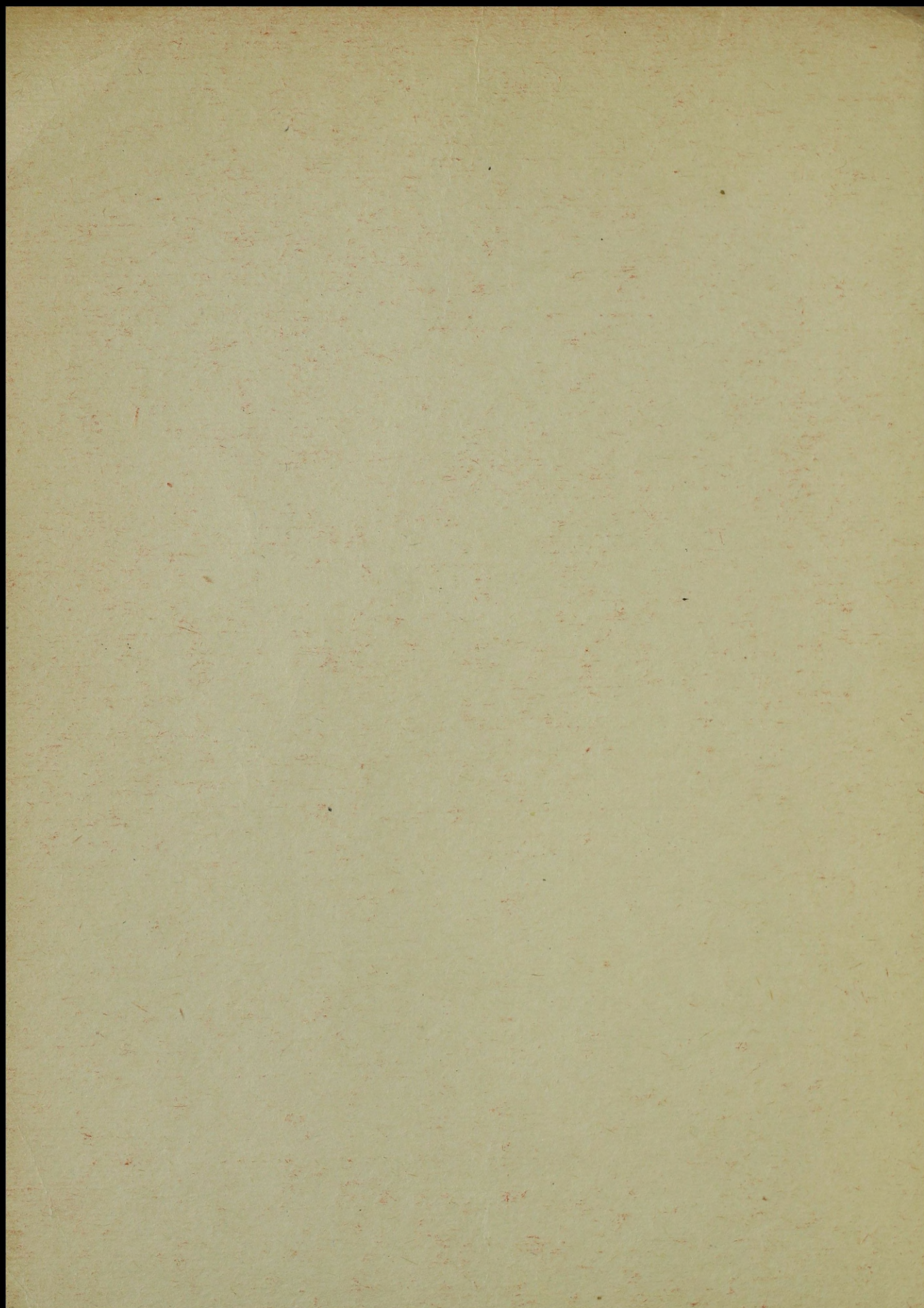
Płk dypl. Romuald MACKIEWICZ

SKRYPT

na temat:

WŁAŚCIWOŚCI DZIAŁANIA
ODDZIAŁU
WYDZIELONEGO W NATARCIU

KRAKÓW 1973

STUDIUM WOJSKOWE AKADEMII GÓRNICZO-HUTNICZEJ
IM. STANISŁAWA STASZICA W KRAKOWIE

SKRYPT CENTRALNY PRZEDMIOTU:

SZKOLENIE TAKTYCZNE

Recenzję przeprowadził:

gen. bryg. Marian WASILEWSKI

KRAKÓW 1973

Do druku przygotował:
Mjr Antoni Radwański

Motryce wykonano kserograficznie wg dostarczonych oryginałów

AKADEMIA GÓRNICZO-HUTNICZA IM. S. STASZICA W KRAKOWIE

Wykonano w Powielarni Akademii Górniczo-Hutniczej, Kraków, ul. Manifestu Lipcowego 16

Wydanie 1. Nakład 500+22 egz.

Papier powiel. kl. III, B3, 71 g

Zamówienie nr 244/73

Cena zł 3,-

Ark. wyd. 2, ark. druk. 2

Oddano do produkcji 23. VII. 1973

Powielanie ukończono 22. VIII. 1973

T R E Ś Ć

W s t ę p.

1. Rola i przeznaczenie OW.
2. Skład i właściwości organizacji OW.
3. Zadania, potrzeby wzmocnienia; ugrupowanie bojowe OW.
4. Właściwości organizacji działań OW.
5. Zasadnicze zagadnienia zabezpieczenia działań bojowych OW :
 - a/ rozpoznanie ;
 - b/ ubezpieczenie ;
 - c/ obrona przeciwlotnicza ;
 - d/ maskowanie.
6. Organizacja dowodzenia.
7. Właściwości prowadzenia działań przez OW.
8. Zasady współdziałania oddziału wydzielonego z innymi siłami własnymi działającymi na zapleczu przeciwnika

Zakończenie

Dla skutecznej, manewrowej walki niezbędnym jest właściwe zgranie dwóch jej atrybutów : siły ognia i ruchliwości wojsk. Ponieważ siła ognia najczęściej wygrywała w rywalizacji z ruchliwością, ta ostatnia zaprzętała ciągle umysły teoretyków i praktyków wojskowych zmuszając ich do poszukiwania coraz to nowych sposobów jej potęgowania. Jednym z czynników potęgowania ruchliwości i manewru wojsk na szczeblach taktycznych stały się oddziały wydzielone /OW/ stosowane szeroko i powszechnie w czasie II wojny światowej.

Termin "oddział wydzielony" jest znany w literaturze wojskowej od czasów Jominiego^{x/}, jednak był on mało popularny i różnie interpretowany.

Współcześnie pod pojęciem OW rozumieć należy : celowo, często doraźnie wydzielone i odpowiednio przygotowane siły i środki z oddziału lub związku taktycznego, przeznaczone do wykonania specjalnych zadań bojowych w znacznym oddaleniu od sił głównych, ale na ich korzyść, stosujące sobie tylko właściwe formy działań.

1. Rola i przeznaczenie OW.

Broń jądrowa wprowadzona na uzbrojenie wojsk, w radykalny sposób zmieniła charakter przewidywanych działań zbrojnych i określiła sobie tylko właściwe jej cechy.

Użycie przez walczące strony jądrowych środków walki będzie powodować tak radykalną zmianę sytuacji taktyczno-operacyjnej, że określenie roli OW na atomowym polu walki wymaga chociażby krótkiej analizy jej charakteru i możliwych skrajnych sytuacji mieszczących się w naszej wyobraźni.

Współczesne operacje będą znacznie różnić się od operacji ostatniej wojny, zarówno w sposobach jak i formach prowadzenia działań bojowych. W minionych wojnach rozbicie /zniszczenie/ poszczególnych zgrupowań przeciwnika osiągane było jedynie poprzez bezpośrednie starcie sił żywych. Obecnie broń jądrowa osiąga ten skutek prawie natychmiast. Na przykład jednym uderzeniem 100 KT można błyskawicznie zniszczyć nieprzyjaciela na powierzchni 28 km².

x/ H. Jomini. Zarys Sztuki Wojennej. Paryż 1830 r.

Zmieniła się również istota manewru. W ostatniej wojnie manewr wyrażany był przede wszystkim ruchem, wspieranym i wykorzystywanym przez ogień. Współcześnie idea manewru zawarta jest w potęgze ognia jądrowego, którego rezultaty wykorzystywane są przez ruch. Nadążanie ruchu za ogniem, szczególnie jądrowym staje się dziś naczelną zasadą działań zaczepnych.

Dlatego też działania bojowe przebiegać będą błyskawicznie, na dużych przestrzeniach ale nierównomiernie. Na niektórych kierunkach oddziały i związki taktyczne wykorzystując efekty uderzeń jądrowych, rozwijać będą działania w głąb. Na innych, szczególnie tak, gdzie nieprzyjaciół wykona silne uderzenia jądrowe konieczna będzie obrona lub wycofanie. W toku operacji, wskutek szybkich zmian sytuacji często trzeba będzie zmieniać kierunki głównych uderzeń, prowadzić działania w tych rejonach i takimi sposobami, których poprzednio nie przewidywano.

Duży rozmach przestrzenny działań bojowych zapewniają przede wszystkim możliwości wojsk w jednoczesnym obezwładnieniu nieprzyjaciela na dużą głębokość. W minionej wojnie środki ogniowe obezwładniały nieprzyjaciela na głębokość 10 - 15 km. Obecnie zaś mogą obezwładniać go na dziesiątki i setki km. Praktycznie na całą głębokość taktycznego i operacyjnego ugrupowania.

Pozwoliło to zwiększyć oddziałom i związkom taktycznym głębokość zadań bojowych, szerokość pasów natarcia i tempo działań prawie czterokrotnie.

Wzrost dynamiczności działań bojowych wskazuje, że powolne metodyczne działania bojowe są obecnie niedopuszczalne, gdyż nie odpowiadają właściwościom nowoczesnej broni i sprzętu bojowego. Jednakże szybkość działań, wielkie prędkości przesunięcia wojsk na polu walki oraz wykonanie na decydującym kierunku manewru powinny być oparte nie na nierozważnym pośpiechu, lecz na wszechstronnej sprawności wojsk i rozumnym sposobie rozstrzygania.

We współczesnych warunkach siła i głębokość uderzenia jądrowego odgrywają decydującą rolę. Uderzenie takie dezorganizuje cały system obrony nieprzyjaciela, silnie działa na psychikę jego wojsk i stwarza przesłanki dla przeprowadzenia głębokiej operacji o decydujących celach w bardzo krótkim czasie. Tak więc porażenie przeciwnika bronią jądrową oraz innymi rodzajami ognia jest jednym z podstawo-

-wych warunków osiągnięcia celów operacji zaczepnych w jak najkrótszym czasie.

Jednak ostateczny cel operacji realizować będą zgrupowania bojowe wojsk lądowych. One to wykorzystując rezultaty ognia jądrowego, likwidować będą ostateczny opór nieprzyjaciela.

Dlatego też wszelkie zabiegi prowadzące do "uskrzydlenia" wojsk lądowych stają się logiczną koniecznością nałożenia zgrupowań uderzeniowych za ogniem jądrowym. Oddziały wydzielone niewątpliwie będą tę rolę spełniać.

Potrzeba stosowania OW może wyniknąć już w początkowym okresie wojny raketowo-jądrowej. Jeśli przeciwnikowi uda się chociaż częściowo porazić nasze siły, uszkodzić system komunikacyjny, zdezorganizować funkcjonowanie mobilizacji i zaopatrzenia, wówczas zorganizowane wejście niektórych związków taktycznych do walki może napotkać na poważne trudności. Zrozumiałe jest, że część związków taktycznych podejmie walkę na czas i ona stanowić będzie główną zaporę rozprzestrzeniania się przeciwnika. Jednak niektóre siły, poważnie obezwładnione mogą nie uzyskać żadnych sukcesów. Inne w ogóle nie nawiążą styczności z przeciwnikiem jeżeli i po "przeciwnej stronie" okażą się zniszczenia równie duże. Bardzo możliwe, że niektóre dywizje /oddziały/ przestaną poprostu istnieć jako zwarte związki. Należy przypuszczać, że takie siły nie będą w stanie podjąć zorganizowanych działań, że zajdzie potrzeba podjęcia akcji siłami pospiesznie grupowanymi lub w całości ocalałymi pododdziałami względnie oddziałami, wysyłając ich właśnie jako OW na kierunki najgroźniejsze.

W takim krytycznym położeniu OW mogą przechodzić do działań, zapewniając warunki szybkiego uporządkowania sił głównych i przywrócenia im gotowości bojowej.

Strona, która nie poniesie dużych strat i wygra bitwę graniczną, przejdzie do działań bojowych na kilku kierunkach, eksponując na nich OW do wcześniejszego uchwycenia ważniejszych rubieży i obiektów, umożliwiających związkom taktycznym osiągnięcie wysokiego tempa natarcia w głębi terytorium przeciwnika.

W operacji zaczepnej prowadzonej na głównym kierunku uderzenia, broń jądrowa używana będzie w pełnym zakresie.

Zmasowanym uderzeniem jądrowym objęte zostaną wszystkie najważniejsze obiekty i rubieże obronne. W wyniku uderzeń jądrowych

załamany zostanie zasadniczy opór przeciwnika. Ograniczona zostanie jego zdolność manewrowa. Na pewien czas przeciwnik może nie posiadać bliższych odwołów zdolnych do potęgowania walki. Stąd działania naszych związków taktycznych będą nastawione na natychmiastowe wykorzystanie rezultatów uderzeń jądrowych, w celu doprowadzenia do ostatecznej likwidacji rozbitego przeciwnika. Dlatego też^W ślad lub jednocześnie z uderzeniem jądrowym przejdą do działań odpowiednio przygotowane zgrupowania bojowe lub związki taktyczne.

Dążąc do maksymalnego wykorzystania uderzeń jądrowych operacja prowadzona będzie z dużym rozmachem. Działania bojowe rozwijać się będą na samodzielnych kierunkach. Wystąpić mogą znaczne luki w ugrupowaniu bojowym wojsk. Ale uderzenia jądrowe mimo swej skuteczności nie rozwiązują wszystkich problemów operacyjnych i przed zgrupowaniami bojowymi /ZT/ stoją określone zadania, przede wszystkim zaś uzupełnienia skuteczności ognia i zajęcia bezpośrednią walką sił żywych, ważnych obszarów i obiektów przeciwnika. Wówczas wyłonić się może potrzeba uchwycenia obiektów terenowych, warunkujących utrzymanie wysokiego tempa natarcia, osłony skrzydeł samodzielnie działających ZT, a nade wszystko izolacji rejonu porażen od napływu świeżych sił przeciwnika. OW działając przed głównymi siłami ZT i oddziałów są niezbędne do wykonania przytoczonych zadań. Odpowiednio wsparte OW mogą zdecydowanie wymijać ocalałe punkty oporu i wychodzić na skrzydła i tyły ugrupowania bojowego przeciwnika, skutecznie likwidować zagrożenie lub uchwytować ważne obiekty. Zwłaszcza pancerne OW, są najbardziej predystynowane do działania właśnie w rejonie porażen jądrowych.

Efektywne wykorzystanie przez stronę nacierającą rezultatów własnych uderzeń jądrowych, doprowadzi do szybkiego przeniesienia działań bojowych w głąb obrony przeciwnika. Na kierunkach wyłomów jak się wydaje trwać będzie ciągły wyścig wojsk obu stron. Dużą rolę mogą w tym odegrać OW. Potrzeba ich użycia polegałaby na przedłużaniu działania związków taktycznych, których ruch wyhamowany zostanie przez częściowe obezwładnienie jądrowe, opór ocalałych sił, a nawet niedostatki materiałowe. W tym wypadku wcześniej wysłane OW znajdą się najbliżej ważnych obiektów przeciwnika. Działając z zaskoczenia powinny a niekiedy będą zmuszone do zdecydowanego zaatakowania lub zawładnięcia ważnymi obiektami i utrzymania ich do czasu podejścia sił głównych. Mogą to być dominujące rubieże terenowe, obiekty komunikacyjne, lotniska, składy amunicji specjalnej i inne.

Zdecydowanym działaniom zaczepnym sił głównych mogą stanąć na przeszkodzie wzrastające trudności w pokonaniu terenu. Rozległe zniszczenia i prawie zupełnie zrujnowane obszary mogą uniemożliwić szybki ruch siłom głównym ZT. Wówczas OW manewrując w całym pasie natarcia będzie szukał najdogodniejszych warunków do działania i wychodząc na kierunki zagrożenia, stworzyć możliwość ruchu siłom głównym.

W działaniach na pomocniczym kierunku uderzenia, broń jądrowa używana będzie jedynie na cele najważniejsze. W wyniku uderzeń jądrowych może być zniszczona część środków przenoszenia broni jądrowej i obezwładnione ważniejsze odwoły nieprzyjaciela. Działania wojsk na tym kierunku będą musiały być nastawione z jednej strony na wykorzystanie efektów pojedynczych uderzeń jądrowych, a z drugiej na łamanie oporu przeciwnika tam, gdzie nie stosowano ognia jądrowego. Koniecznym będzie wykorzystać OW do zabezpieczenia rezultatów pojedynczych wybuchów jądrowych.

Działania bojowe prowadzone z ograniczoną ilością własnej broni jądrowej, stwarzają pilną potrzebę skutecznego zwalczania tej broni u przeciwnika. Niszczenie jej tylko przy pomocy artylerii rakietowej i lotnictwa może okazać się niewystarczające a przy trudnych warunkach atmosferycznych nawet niemożliwe. Wówczas wyłoni się konieczność użycia innych sił do zwalczania broni jądrowej przeciwnika. OW mogą z powodzeniem to zadanie wykonać. Tym bardziej, że działając w przodzie posiadają najlepsze możliwości wykrycia i rozpoznania wyrzutni. Zaś ogień OW jest bardzo skuteczny przy zwalczaniu rakiet, szczególnie podczas ich marszu.

W określonych warunkach, pokonanie głównej rubieży obrony przeciwnika może być jednym z trudniejszych zadań nawet przy częściowym jej obezwładnieniu bronią jądrową /np. pokonanie rubieży obrony w pasie min jądrowych/. Wydaje się, że w tym wypadku pierwsze próby /obok desantów powietrznych/ dotarcia do takiej rubieży będą leżały w możliwościach OW, które mogą podjąć działania bojowe, mające na celu rozpoznanie systemu obrony i stworzenia warunków jej pokonania.

Jest rzeczą zupełnie możliwą, że w wojnie jądrowej istnieć będą znaczne obszary i kierunki, na które żadna ze stron nie użyje broni jądrowej. Przełamanie takiej obrony może znacznie zbliżyć się do form i metod stosowanych w czasie II wojny światowej. Dlatego potrzeby i reguły stosowania OW w tych warunkach mogą być podobne. Szczególnie ważną rolę powinny one spełnić przy uchwytowaniu obiektów ograniczających manewr odwołów przeciwnika.

W warunkach działań bez użycia broni jądrowej winna być wykorzystana każda szansa, możliwie szybkiego przedarcia się w głąb obrony przeciwnika. Mogą to uczynić właśnie OW, które obchodząc punkty oporu, dotrą do obiektu i władając nim zapewnią ciągłość działań sił głównych.

W walkach spotkaniowych, szczególnie z jednoczesnym rozwijaniem wojsk, przeciwnik może szybciej wykryć nasze siły i rozpocząć sprawianie się do bitwy. Dla zapewnienia dogodnych warunków rozwinięcia głównego zgrupowania i rozegrania walnego starcia w dogodnym położeniu, może się okazać bardzo celowym wcześniejsze uderzenie nieznacznymi siłami i uchwycenie dogodnej rubieży. Rolę tę spełnić może odpowiednio wsparty OW, który wykorzystując dogodność terenu, uporczywym działaniem zapewni możliwość zorganizowanego uderzenia sił głównych, a w toku bitwy może stanowić ochronę jednego ze skrzydeł.

W warunkach, kiedy ZT podchodzić będzie z głębi w celu wejścia do bitwy już podczas toczącej się operacji potrzeba użycia OW sprowadza się do uchwytowania ważnych obiektów komunikacyjnych warunkujących ciągłość ruchu związków taktycznych.

Z pobieżnie przeprowadzonej analizy charakteru współczesnego pola walki i kilku przykładowych sytuacji wyłaniają się następujące wnioski.

1. Nowoczesna broń, o dużej sile niszczącej zmieniła obraz współczesnego pola walki, zwiększyła rozmach operacji, nadała działaniom bojowym wybitnie dynamiczny i manewrowy charakter, co nie wyeliminowało ale znacznie zwiększyło rolę OW.
2. Wzrasta ilość zadań możliwych do wykonania przez OW, często wybiegających poza ramy zadań zabezpieczających działanie sił, które go wysłały.
3. Duża szybkość wojsk lądowych, ich upancernienie i siła ognia tworzą dogodne warunki tworzenia i użycia OW.

2. Skład i właściwości organizacji OW.

OW może spełnić swą rolę tylko wtedy, jeżeli jego skład organizacyjny i wyposażenie zapewnią mu :

- szybkie dotarcie do obiektu działań ;
- możliwość prowadzenia samodzielnej walki przez określony czas.

Szybkie dotarcie do obiektu działań powinno być rozpatrywane w kilku aspektach tj. :

- możliwość wyprzedzenia walczących pododdziałów w pierwszym rzucie a posiadających te same środki transportu ;
- możliwość najsprawniejszego pokonania trudnego terenu ;
- możliwość pokonania stref zniszczeń i skażonych środkami chemicznymi radioaktywnymi ;
- możliwość sprawnego sforsowania przeszkód wodnych będących na drodze OW ;
- zapewnienie równych szans dla OW w możliwościach manewru w czasie walki z odwodami przeciwnika o utrzymanie obiektu.

Z pośród dostępnych dla ZT środków transportu, w który może być wyposażony OW wiele dodatknych cech posiadają śmigłowce.

Jednak wykorzystując do przerzutu sił OW śmigłowce, wyłania się szereg zasadniczych problemów, wynikających tak z braku uzbrojenia śmigłowca, jak i ograniczonych możliwości przerzutu, szczególnie sprzętu ciężkiego. Dla przerzutu jednego batalionu piechoty bez ciężkiego uzbrojenia i sprzętu angażuje się cały pułk śmigłowców, którego zdolność manewrowa w ciągu dnia, przy wykonywaniu tego rodzaju zadań wynosi około dwa pułkowyłoty ^{x/}. Wskazuje to na możliwość wykorzystywania śmigłowców sporadycznie i do zadań szczególnie pilnych ^{xx/}. Tymczasem potrzeby stosowania OW są powszechne.

Tak więc nadal, jako najbardziej możliwy pozostaje OW o charakterze lądowym. Struktura, uzbrojenie i wyposażenie oddziałów i związków taktycznych umożliwiają stworzenie OW o dużej zdolności manewrowej. Żaden środek transportu i walki nie posiada mniejszej prędkości ruchu niż możliwe największe tempo działania OW. Jednak nie wszystkie z nich posiadają jednakową zdolność przekraczania terenu pociętego i podmokłego. Dlatego też działanie OW w terenie pociętym przeszkodami wodnymi winno być oparte o wykorzystanie głównie transporterów opancerzonych lub BWP, które bez specjalnego przygotowania pokonują znaczne przeszkody wodne.

x/ Stosunkowo mały taktyczny promień działania. Mi-6 /140 km/ a długi czas odtwarzania zdolności przelotowej ps sprawia, że może on wykonać w ciągu dnia do dwóch wylotów.

xx/ Część sił przerzucana śmigłowcami, a część działałaby po drogach.

Do działań po bezdrożach, bardziej przydatne okazują się czołgi. Czołgi, BWP i transportery zabezpieczają w największym stopniu przed promieniowaniem i skażeniami. W taki sposób wyposażony OW nie wymaga dodatkowych zabiegów przystosowujących go do działań. Zapewnia najlepsze warunki w dotarciu do nakazanego obiektu.

Inaczej niż w drugiej wojnie światowej przedstawiają się możliwości prowadzenia samodzielnej walki. OW tamtego okresu musiały przeciwstawić się siłom o dużym zróżnicowaniu jakościowym ; począwszy od kawalerii, poprzez piechotę do wojsk pancernych i zmechanizowanych.

Współczesne upancernienie wojsk zatarło różnice między piechotą a wojskami pancernymi i wyłoniło prawie jednakowe szanse ich zwalczania.

Dlatego też OW składając się z podobnych sił jest władny podjąć walkę z każdym rodzajem wojsk lądowych. Głębokość zadań OW wskazuje, że będzie on działał zawsze w strefie penetracji wojsk operacyjnych przeciwnika. Stąd jego skład musi być dostosowany do możliwości przeciwstawiania się głównie tym siłom. Możliwość prowadzenia samodzielnej walki przez OW winna być zatem równa i wyższa od sił przeznaczonych do natarcia.

Oddziały wydzielone mogą być organizowane w okresie przygotowawczym jak i w toku prowadzenia natarcia. Oba sposoby posiadają szereg dodatnich i ujemnych cech i będą stosowane w zależności od konkretnej sytuacji bojowej.

Szybko zmieniająca się sytuacja bojowa na współczesnym polu walki sugeruje konieczność posiadania zawczasu zorganizowanego OW. Wytworzone lub wykryte luki w ugrupowaniu bojowym nieprzyjaciela ze względu na dużą manewrowość wojsk mogą być szybko zamknięte i powstała szansa szybkiego wprowadzenia OW w lukę utraconą. Konieczność ciągłego wyprzedzania poczynąń nieprzyjaciela przy dużej manewrowości wojsk może być zrealizowana tylko zawczasu przewidywanymi siłami. W takim wypadku zawczasu zorganizowany OW będzie jednym z elementów ugrupowania bojowego, przewidywany do wykonania zadań z góry określonych.

Dowódca organizujący OW przed walką ma możliwość dokładnego sprecyzowania zadania lub nawet kilku zadań do realizacji przez OW. Dysponując dostateczną ilością czasu na organizację OW, może wypracować decyzję w kilku wariantach na każde określone lub przewidywane

zadanie. Siły wyznaczone na OW będą w pełni zaopatrzone w środki materiałowe. Istnieje możliwość przeprowadzenia szkolenia /ćwiczenia/ doskonalącego zadania OW. Dowódca OW przebywając na SD przełożonego jest dokładnie zorientowany w całości sytuacji bojowej i może określić najdogodniejsze kierunki działania OW. Wybrane zostaną drogi działania OW i określone możliwości dokonania manewru przy przekraczaniu kolizyjnych punktów w obronie przeciwnika.

Jednak ten sposób ma też szereg cech ujemnych. Siłą rzeczy następuje tu zamrażanie sił do chwili ich użycia, na co dowódca nie zawsze może sobie pozwolić. Wcześniej zorganizowany OW narażony jest na uderzenie jądrowe przeciwnika. Może być zorganizowany tylko wtedy, kiedy jest dostateczna ilość sił na zorganizowanie wszystkich elementów ugrupowania bojowego.

Drugi sposób może być znacznie częściej stosowany obecnie niż w ostatnim etapie drugiej wojny światowej, ponieważ oddziały posiadają jednakową zdolność manewrową. Ponadto bardzo często będą powstawać takie sytuacje, gdzie niektóre pododdziały pierwszego rzutu przenikną głęboko w ugrupowanie nieprzyjaciela i można szybko je przekształcić w OW.

Jednak i ten sposób ma szereg cech ujemnych. Główną z nich będzie mała ilość czasu na organizację OW. Jego działanie z uwagi na ograniczenie możliwości szybkiego przerzucenia środków wzmocnienia, musi być oparte przede wszystkim o wsparcie ogniowe. Mogą wystąpić braki materiałowego zaopatrzenia, szczególnie w amunicję. Brak czasu na wypracowanie decyzji przez dczę do działań jako OW będzie wymagał udzielenia dużej pomocy przez sztab nadrzędny w sprawnym dotarciu do obiektu działań.

Dla określenia czasu prowadzenia samodzielnej walki o utrzymanie zdobytego obiektu i głębokości działania koniecznym jest obok oceny możliwego przeciwdziałania przeciwnika dokonać porównań możliwości dotarcia do OW pododdziałów pierwszego rzutu.

W warunkach gdy ZT działa na głównym kierunku uderzenia w ślad za zmasowanymi uderzeniami BJ, można przyjąć, że w strefie taktycznej tempo natarcia wojsk wyniesie 6 km/godz., to możliwości wysłania OW na głębokość 60 km ^{x/} kształtować się mogą następująco :

x/ Przyjęta głębokość zadania dnia ZT.

Przyjmując, że OW osiągnie tempo 15 km/godz., na dotarcie do obiektu zużyje cztery godziny. W tym czasie natarcie przesunie się 24 km. Do OW pozostanie jeszcze 36 km, co wyniesie sześć godzin samodzielnej walki OW. Działania OW w tempie 10 km/godz. skróci czas jego walki do czterech godzin. Jest to czas, który wskazuje na celowość użycia OW.

W natarciu na kierunku pomocniczym, zakres jądrowego obezwładnienia obrony zmniejszy się. Zostaną zniszczone lub tylko obezwładnione obiekty najważniejsze, co w pewnym stopniu naruszy system obrony przeciwnika, lecz nie spowoduje załamania woli stawiania oporu. Wątpliwym jest, aby zaistniały warunki użycia OW już na początku natarcia. Wytworzone luki pojedynczymi uderzeniami jądrowymi mogą jednak taką ewentualność sugerować szczególnie, jeśli broń jądrowa użyta zostanie w interesie OW.

Jednak najdogodniejsze warunki do działania OW powstaną dopiero po przełamaniu rubieży głównego oporu przeciwnika, przy równoczesnym obezwładnieniu jego odwodów. Wówczas przyjmując tempo działań OW około 10 km/godz. a nacierających wojsk 4 km/godz. możliwości wyjścia OW na głębokość 35-45 km. przedstawiają się następująco :

Mając na uwadze zaangażowanie wszystkich sił czołowych oddziałów do przełamania głównej rubieży obrony /głęb., - 15 km/, przedstawie jedynie możliwość użycia OW z pułku drugiego rzutu. Na dotarcie do czoła sił głównych /15 km/ OW zużyje około godziny, zaś do wyznaczonego obiektu 2-3 godziny. Razem potrzebuje 3-4 godziny. W tym czasie natarcie przesunie się o 12-16 km. Do OW pozostanie 8-14 km, co wyniesie 2-3,5 godziny samodzielnej walki OW. Wysyłając OW na dalsze odległości zwiększa się znacznie czas na dotarcie do obiektu co daje przeciwnikowi szansę podjęcia akcji nim OW osiągnie nakazany rejon /obiekt/. Dlatego też tam, gdzie używa się mało broni jądrowej najkorzystniej jest wysłać OW na głębokość 35-45 km. Przedstawione w rozdziale drugim rozważania pozwalają wyciągnąć następujące wnioski :

1. Manewrowy charakter działań, wymagający ciągłego i skutecznego reagowania na zachodzące w położeniu bojowym wojsk zmiany wskazuje, że najkorzystniej jest posiadać OW zorganizowany zawczasu. Organizowanie OW w toku walki będzie jednak zjawiskiem częstym.
2. Tak w czasie przygotowania jak i w toku walki OW wyznaczać można z sił pierwszego lub drugiego rzutu. Jako regułę należy przyjąć,

że wyznaczanie OW z sił czołowych jest możliwe tylko wtedy, gdy nie zachodzi konieczność przełamania obrony przeciwnika. Może to mieć miejsce podczas działań w ślad za zmasowanymi uderzeniami jądrowymi, w pościgu i boju spotkaniowym. W pozostałych wypadkach OW wyznaczone będą raczej z sił drugorzutowych.

3. Biorąc pod uwagę zdolność zabezpieczenia działań OW można określić, że na szczeblu taktycznym organizować OW będą :
 - dowódca pułku w składzie wzmocnionego batalionu ;
 - dowódca dywizji w sile pułku z mech. lub pułku czołgów.
4. Najcelowiej OW wysyłać na głębokość 60 km, na kierunku zmasowanych uderzeń jądrowych i do 40-45 km na kierunkach pomocniczych.
5. Średni czas samodzielnej walki OW może wynosić od 3 do 5 godzin.

3. Zadania, potrzeby wzmocnienia i ugrupowanie bojowe OW.

W przeszłości OW przeznaczone były głównie do uprzedzania przeciwnika i opanowania w głębi jego obrony najbardziej ważnych, taktycznych lub operacyjnych obiektów oraz utrzymania ich do czasu podejścia zasadniczych sił. Obecnie zadania te są nadal aktualne. Odpowiednio wcześniejsze opanowanie mostu, węzła dróg, przełęczy górskiej itp., w czasie szybko rozwijającego się natarcia ma nie tylko duże znaczenie dla sił głównych, ale również wydatnie utrudnia manewr przeciwnikowi. Narusza jego system obrony, dezorganizuje dowodzenie i pracę tyłów. Zmusza przeciwnika do grupowania sił, co może być wykorzystane przez broń jądrową. Chociaż zadania te nie są jedyną domeną OW, to jednak bezpośrednie zabezpieczenie działań nacierających zgrupowań, jak dawniej należyć będzie do OW.

W warunkach współczesnych gama zadań OW znacznie się zwiększyła. Jest to uwarunkowane dynamicznością walki, jej rozmachem, a nade wszystko użyciem broni jądrowej. Główny wysiłek działań OW winien zatem być skierowany przede wszystkim na zabezpieczenie wykorzystania w sposób szybki i w pełni, skutków własnych uderzeń jądrowych.

Jednym z ważniejszych zadań dla OW może być wzbronienie napływu sił przeciwnika w rejon porażen jądrowych. Mimo, iż całość sił pierwszego rzutu dąży do maksymalnego wykorzystania efektów własnych uderzeń jądrowych, to przecież nieduże, bardzo szybkie OW, szeroko stosując manewr mogą dużo wcześniej wyjść w rejon porażonych

obiektów i izolować je przed napływem świeżych sił lub prowadzić tam działania mające na celu całkowitą likwidację obozwardnionego obiektu albo ustalenia skutków zniszczeń x/.

Działając na tyłach przeciwnika OW mają najlepsze szanse wykrycia, rozpoznania i aktywnym działaniem zniszczenia punktów elaboracji rakiet jako najbardziej wrażliwych obiektów, składów broni specjalnej, stanowisk dowodzenia i organów zaopatrywania.

OW są w stanie skutecznie niszczyć środki przenoszenia broni jądrowej przeciwnika, szczególnie taktyczne. Wychodząc skrycie i szybko na tyły w granicach martwego pola rakiet, OW ma szanse uderzyć na rejon pozycyjny oddziałów rakiet i niszczyć go. Mogą dokonywać niszczenia rakiet w czasie ich marszu lub w czasie zmiany rejonów pozycyjnych. Wykonanie tych zadań ułatwia fakt, że rakiety w ruchu są bardzo wrażliwe na ogień artylerii, czołgów, a nawet broni piechoty.

Bardzo duże znaczenie dla zapewnienia ciągłości osłony i wsparcia lotniczego wojskom nacierającym, mają uchwytowane na czas lotniska przeciwnika. Zadanie to mogą właśnie wykonać OW, które oprócz zdobycia lotniska są w stanie obozwardnić system dowodzenia lotnictwem. Szczególnie wrażliwe okazują się tu urządzenia radioelektroniczne.

OW posiadając dużą szybkość mogą skutecznie osłaniać skrzydła wojsk nacierających, gdyż potrzeba taka wyłania się nagminnie.

Większe OW, odpowiednio wzmocnione samodzielnie lub współdziałając z desantem mogą być użyte nie tylko do uchwycenia i utrzymania obiektów, lecz również do rozbicia lub izolacji, podchodzących odwodów przeciwnika. Nie należy przez to rozumieć, że OW będą zastępowały działania oddziałów pierwszego rzutu. Chodzi tu o większe w porównaniu z przeszłością możliwości OW, o większą skalę możliwych zadań, które w szeregu wypadkach wyjdą poza ramy zadań zabezpieczających działanie tych sił, które wysłały OW.

Z uwagi na konieczność samodzielnego działania w warunkach okresowej, lecz całkowitej izolacji od sił głównych i często możliwe działania w okrażeniu, OW winny dysponować dużą siłą ognia i posiadać

x/ Jeśli w złych warunkach atmosferycznych nie będzie możliwości użycia lotnictwa.

w swoim składzie możliwie wszystkie rodzaje wojsk zapewniające wykonanie zadań. Tak więc obok czołgów i piechoty wyposażonej w transportery opancerzone, w skład OW winna wchodzić artyleria przeciwpancerna i do ognia pośredniego, artyleria plot oraz wojska inżynieryjno-saperskie i chemiczne. Ilość tych sił będzie każdorazowo zależeć od konkretnej sytuacji bojowej i terenowej. Działanie OW winno być wspierane lotnictwem i artylerią. Na korzyść OW mogą być wykonywane uderzenia jądrowe.

W działaniach bojowych z użyciem broni jądrowej punkt ciężkości zabiegów zabezpieczających działanie OW przesuwają się ze wzmocnienia ogniowego na jego wsparcie. Chodzi o to, że znaczne wzmocnienie OW pochłania dużo czasu na jego organizację i staje w wyraźnej sprzeczności z wymogami zachowania krótkich kolumn OW. Szczególnie jaskrawo problem wzmocnienia OW występuje podczas jego organizacji do działań przez przeszkodę wodną. Warunkiem wykonania zadania przez OW za przeszkodą wodną jest pokonanie jej przez OW z marszu. Podstawowe siły batalionu czy pułku są zdolne to uczynić. Natomiast środki wzmocnienia artylerii - nie. Jeśli obiekt do opanowania leży tuż za rzeką, to istnieje możliwość wykorzystania tej artylerii do prowadzenia ognia z SO rozmieszczonych przed rzeką. Głębsze położenie obiektu za rzeką wymaga przeprowadzenia artylerii, co pochłania dużo czasu na organizację przeprawy. Dlatego też wraz z potrzebą artyleryjskiego wzmocnienia OW, wyłania się konieczność zabezpieczenia OW w inżynieryjne środki pływające, które umożliwią najszybszą przeprawę artylerii.

Opierając działania OW głównie o wsparcie ogniowe, zyskuje się szanse tworzenia OW z gotowych organicznie elementów strukturalnych związków taktycznych i oddziałów, co wydatnie skróci czas organizacji OW.

Możliwość intensywnego wsparcia ogniowego może być zapewniona przez broń jądrową, lotnictwo i artylerię większych kalibrów. Stąd będzie się ono opierało głównie o środki armijne i dywizyjne. Głębokość zadań OW leży w zasięgu środków jądrowych tych szczebli i lotnictwa. Zaś artyleria może wspierać działania OW w zależności od tempa natarcia i zasięgu ogniowego swoich środków x/.

x/ Armaty 122 mm - do 20 m, haubice - armaty 152 mm do 17 km;
SO 5-10 km od przedniego skraj.

Jeżeli siły główne nacierają w tempie 6 km/godz., to artyleria może wspierać walkę OW przez dwie ostatnie godziny /jeśli 4 km/godz. to przez trzy ostatnie godziny/. Biorąc pod uwagę przeciętny czas walki OW 3-5 godzin i że przez pierwszą godzinę wspierać będzie lotnictwo, okaże się, że średnio przez cały czas walki, OW może posiadać nieprzerwane wsparcie ogniowe. Przykładowe składy OW : - pułkowy : bp z kcz, bappanc, baplot, pl.sap., dr chem. - dywizyjny : pz, da, dappanc, paplot, ksap, kdes.- przepr.

Ugrupowanie bojowe oddziału wydzielonego w każdym wypadku będzie zależało od :

- warunków przejścia oddziału wydzielonego przez ugrupowanie bojowe nieprzyjaciela na przednim skraju obrony ;
- warunków terenowych w tasie działania oddziału wydzielonego w szczególności drożni ;
- przewidywanego przeciwdziałania nieprzyjaciela ;
- składu oddziału wydzielonego.

W zależności od składu bojowego oraz możliwości przejścia w głąb ugrupowania nieprzyjaciela oddział wydzielony może działać po jednej lub dwóch drogach. Oddział wydzielony w składzie kompanii, batalionu, z reguły działać będzie po jednej drodze, natomiast pułk z uwagi na długość kolumny powinien działać po dwóch drogach. Nie wyklucza to możliwości działania oddziału wydzielonego i po bezdrożach.

Ugrupowanie bojowe oddziału wydzielonego w toku działań w głębi obrony nieprzyjaciela, przed podejściem do nakazanego mu obiektu /rubieży/, jest podobne do ugrupowania męszowego i składa się z :

- organów rozpoznawczych ;
- ubezpieczenia /czołowe i boczne/;
- sił głównych oddziału wydzielonego ;
- rzutu tyłowego.

Artyleria przeciwpancerna powinna być zawczasu przydzielona do pododdziałów i działać w ich ugrupowaniu.

Artyleria przeciwlotnicza powinna być ugrupowana plutonami wzdłuż całej kolumny z takim wyliczeniem, aby mogła swoim ogniem osłonić całość sił głównych oddziału wydzielonego. Saperów przydzielonych do oddziału wydzielonego przydziela się do ubezpieczenia czołowego i pododdziałów w siłach głównych. OZR w skła-

-dzie pl saperów działa na czołe awangardy oddziału wydzielonego.

Większość tyłów włącza się bezpośrednio do pododdziałów, które przesuwać się w ich ugrupowaniu. Pozostała część tyłów przesuwa się zaraz za ugrupowaniem się głównych.

Ugrupowanie bojowe oddziału wydzielonego w czasie ataku obiektu, który jest celem działania oddziału wydzielonego może przybrać różne formy, w zależności od składu oddziału wydzielonego i sił nieprzyjaciela w zasadzie jednak będzie ono nosiło cechy ugrupowania podczas natarcia z marszu.

Po opanowaniu obiektu /rubieży/ oddział wydzielony przyjmuje ugrupowanie obronne stosowane szczególnie w obronie okrężnej, skupiając główny wysiłek na najbardziej zagrożonych kierunkach. Z zasady będzie to ugrupowanie jednorzutowe, z silnym odwodem.

4. Właściwości pracy dowódcy nad organizacją działań OW.

Sposób i zakres pracy dowódcy nad organizacją działań bojowych OW uzależniony jest w decydującej mierze od dwóch czynników: warunków położenia i posiadanego czasu.

Jeżeli OW będzie organizowane zawczasu przed rozpoczęciem walki, praca dcy będzie przebiegała w bardziej dogodnych warunkach i w dłuższym czasie.

Natomiast gdy OW otrzyma zadanie w toku działań bojowych dywizji /szczególnie gdy OW wyznacza się ze składu pierwszego rzutu/ wtedy praca dcy będzie przebiegała w nader złożonych warunkach i ograniczonym czasie.

Niezależnie od warunków decyzję do działań OW dca pobiera w oparciu o analizę zadania i ocenę położenia w zasadzie wyłącznie z mapy.

Szczególnej wnikliwości i odmiennego podejścia wymaga ocena położenia, a przede wszystkim npla i terenu.

Dca OW oceniając npla winien robić to głębiej i szerzej. Głównymi obiektami zainteresowania dcy winny być środki napadu jądrowego oraz odwody npla, one bowiem będą stanowiły główne zagrożenie dla OW.

Teren obok npla będzie drugim podstawowym elementem decydującym o możliwości wykonania przez OW zadania. Zasadniczym w działaniu OW - to zdecydowany i szybki ruch, który może być spotęgowany

lub ograniczony przez walory terenu. Stąd ważność wnikliwej i umiejętnej jego oceny przez dce.

Winien on ocenić miejsca wejścia do działań oraz kierunek ruchu ; wybrać najbardziej odpowiednie drogi ; trudnodostępne odcinki i rejony, kierunek ich obejścia i sposób pokonania, drogi obejścia silnych punktów oporu npla i odcinków skażonych, najdogodniejsze kierunki działania odwodów npla, przedsięwzięcia z zakresu rozpoznania i wytyczenia dróg na kierunku działania pułku.

W decyzji dca określa miejsce i sposób wprowadzenia OW do działań, drogę ruchu OW, ugrupowanie, sposób opanowania i utrzymania nakazanego rejonu, obiektu lub rubieży, oraz zadania dla pododdziałów i innych elementów ugrupowania bojowego.

Stawiając zadania bojowe dca OW kieruje się ogólnie przyjętą formą dla tego typu czynności lecz wkłada w nią odpowiednią dla OW treść, a mianowicie :

- w wiadomościach o przeciwniku zwraca szczególną uwagę na dane o środkach napadu jądrowego oraz o odwodach ;
- w zadaniu dla pododdziałów i innych elementów podaje : kierunek i ewentualnie rubież wejścia do działań, marszrutę, miejsca w ugrupowaniu, obiekt do opanowania, czas i sposób jego utrzymania.

Treść zadań dla pododdziałów OW szczególnie gdy organizuje się go w trakcie walki mieści w sobie podstawowe dane o współdziałaniu.

W danych o współdziałaniu szczególnie winny znaleźć miejsce

- rodzaj czynności i sposób ich wykonania przez szczebel nadrzędny w zakresie stworzenia warunków dla OW dla zorganizowanego wejścia i skutecznego działania. Szczególnie sposób oddziaływania broni jądrowej ;
- sposób współdziałania z rozpoznaniem działającym w przodzie, sąsiednimi OW oraz desantami powietrznymi ;
- sposób działania w wypadku zetknięcia się z nplem w czasie przesuwania się do obiektu ;
- sposób działania w celu opanowania wyznaczonego obiektu w wypadku gdy ten zajęty jest przez npla ;
- sygnały współdziałania.

5. Zabezpieczenie bojowe działań OW.

a/ Rozpoznanie.

Wydając wytyczne do rozpoznania dca ustala :

- kto prowadzi rozpoznanie do czasu wejścia oddziału wydzielonego do działań ;
- sposób organizacji rozpoznania własnymi siłami i środkami po wejściu do działań ;
- co rozpoznanie powinno ustalić do czasu wejścia oddziału wydzielonego do walki i w czasie walki ;
- na co skupić główny wysiłek rozpoznania ;
- kiedy i w jaki sposób przedstawiać meldunki.

Oddział wydzielony dla prowadzenia rozpoznania organizuje:

- samodzielne patrole rozpoznawcze ;
- patrole rozpoznawcze ;
- bojowe patrole rozpoznawcze.

Niezależnie od sił przeznaczonych do prowadzenia rozpoznania w pułku działającym jako oddział wydzielony, rozpoznanie prowadzi będą również oddziały i związki taktyczne, na korzyść których działa oddział wydzielony.

Ponieważ oddział wydzielony będzie działał w głębi ugrupowania nieprzyjaciela i pierwszy zetknie się z nim, może on zdobyć szereg informacji, które będą interesować siły główne. W związku z tym informacje te dowódca musi przekazać swoim przełożonym.

b/ Ubezpieczenie.

Oddział wydzielony organizuje ubezpieczenie podobne do ubezpieczenia marszowego. Ma ono na celu uprzedzenie wojsk przed niespodziewanym napadem naziemnym nieprzyjaciela, zapewnienie czasu i dogodnych warunków wejścia do walki i uniemożliwienie pododdziałom nieprzyjaciela przenikania w ugrupowanie oddziału.

Dowódca oddziału wydzielonego, organizując ubezpieczenie, powinien ustalić :

- sposób ubezpieczenia oddziału wydzielonego od czoła, ze skrzydeł i od tyłu ;

- sposób zachowania się ubezpieczeń w wypadku spotkania się z nieprzyjacielem ;
- sposób utrzymania łączności ubezpieczeń z siłami głównymi oddziału wydzielonego.

Zadaniem ubezpieczenia jest :

- zapewnienie siłom głównym OW nieprzerwany marsz do obiektu działań ;
- w wypadku napotkania małych grup nieprzyjaciela rozbicie ich ;
- w wypadku spotkania większych sił nieprzyjaciela uprzedzenie o tym sił głównych ;
- elementy ubezpieczenia jak w marszu.

c/ Obrona przeciwlotnicza.

Specyficzny charakter działania batalionu czy pułku jako oddziału wydzielonego /w oderwaniu od sił głównych/ w ugrupowaniu nieprzyjaciela nadaje duże znaczenie obronie przeciwlotniczej, ponieważ :

- oddział wydzielony, nie będzie mógł korzystać z obrony przeciwlotniczej jaka organizowana będzie dla osłony sił głównych ;
- oddziaływanie lotnictwa nieprzyjaciela na oddział wydzielony będzie się zwiększać w miarę podchodzenia do wyznaczonego obiektu.

Dowódca oddziału wydzielonego, organizując obronę przeciwlotniczą musi liczyć tylko na własne środki, które powinien rozdzielić tak, żeby mogły zabezpieczyć główne elementy ugrupowania bojowego na czas podejścia i walki o utrzymanie opanowanego obiektu.

Organizując obronę przeciwlotniczą, dowódca powinien ustalić :

- sposób osłony oddziału wydzielonego środkami wyższego przełożonego;
- sposób osłony oddziału wydzielonego własnymi siłami i środkami ;
- sygnały alarmu przeciwlotniczego.

d/ Maskowanie.

Umiejętne maskowanie działania oddziału wydzielonego będzie mieć duży wpływ na wykonanie zadania.

Maskowanie osiąga się przez :

- zachowanie w tajemnicy przygotowań do działania oddziału wydzielonego ;
- umiejętne wykorzystanie właściwości maskujących terenu w rejonie działania ;
- wybór dogodnych dróg na kierunku działania oddziału wydzielonego, które omijałyby większe osiedla i miejscowości ;
- pełne wykorzystanie etatowych i podręcznych środków maskujących technikę bojową ;
- wykorzystanie w czasie działania warunków ograniczonej widoczności /mgły, deszczu, opadów śniegu, niskiego pułapu chmur itp/ ;
- umiejętne stosowanie w razie potrzeb zasłon dymnych ;
- przestrzeganie zasad tajnego dowodzenia.

6. Organizacja dowodzenia.

System dowodzenia OW winien zapewnić dcy niezawodne kierowanie walką wszystkimi elementami ugrupowania bojowego oraz utrzymanie łączności z przełożonymi i sąsiadami. Organizatorem systemu dowodzenia jest szef sztabu OW. Dowodzenie w okresie marszu jak i w okresie walki o zdobycie i utrzymanie obiektu jest realizowane głównie z zasadniczego stanowiska dowodzenia /SD/. Jednak należy mieć na uwadze konieczność stworzenia możliwości wyjazdu dcy i dowodzenia z wysuniętego SD szczególnie jeżeli OW jest w składzie pułku.

SD w okresie marszu winno znajdować się na czołe sił głównych, a w okresie walki o zdobycie obiektu i jego utrzymanie między pierwszym a drugim rzutem lub odwodem. Celowym jest by dca do chwili wejścia OW do walki znajdował się na SD przełożonego, gdzie ma możliwości śledzenia rozwoju sytuacji i zmian zachodzących w ugrupowaniu przeciwnika.

Wyjazdy dcy na WSD w kolejnych etapach działań OW są uzasadnione tylko koniecznością bezpośrednich ingerencji dcy na przebieg działań w danym rejonie.

Przez cały okres działań OW na SD winien przebywać szef sztabu.

Podstawą systemu dowodzenia OW jest łączność radiowa. W okresie marszu do obiektu mając na uwadze konieczność maskowania działań, łączność radiowa winna być wykorzystywana tylko do przekazywania krótkich zakodowanych sygnałów. Uzupełnienie łączności radiowej winny stanowić ruchome środki łączności oraz osobista styczność dców.

7. Właściwości prowadzenia działań przez OW.

Wkroczenie OW do walki wymaga zaistnienia ku temu dogodnych warunków. Najistotniejsze jest osłabienie aktywnego oddziaływania sił powietrznych i naziemnych nieprzyjaciela na kierunku działania OW. Słabe zabezpieczenie wprowadzenia OW w lukę w ugrupowaniu nieprzyjaciela powoduje zużycie sił OW już na początku walki, względnie rozbicie OW przez lotnictwo nieprzyjaciela. W takiej sytuacji OW może w ogóle nie oderwać się od walczących oddziałów.

Luka w obronie przeciwnika na kierunku działania OW może być wytworzona przez uderzenia jądrowe lub działanie sił głównego zgrupowania. Jednak najbardziej dogodne wejście OW do walki jest zapewnione przez działanie OW w ślad za zmasowanym uderzeniem jądrowym.

Wejście do walki bez użycia broni jądrowej winno być osłonięte ogniem artylerii i lotnictwa. Przedsięwzięcie to nie odbiega od zasad zabezpieczenia wprowadzenia do walki drugich rzutów lub odwodów.

OW wchodzi do walki w ugrupowaniu bojowym lub marszowym z przewidywaniem boju spotkaniowego. Sposób przyjęcia właściwego ugrupowania, podyktowany jest stopniem obeszładnienia obrony przeciwnika.

Na czele OW działają organa rozpoznawcze. Niezależnie od tego, czy na kierunku OW lub skrzydłach działają organa rozpoznawcze wyższego szczebla, OW powinien prowadzić rozpoznanie własnymi siłami i środkami.

Działanie OW cechuje duża manewrowość i zmienność sytuacji. Ewentualne grupy nieprzyjaciela wychodzące na kierunek OW, zwalczane winny być przez ubezpieczenie, zaś siły główne nie wdając się w walkę obchodzą punkty oporu.

Rozwijanie OW do walki o opanowanie nakazanego obiektu, zależeć będzie od charakteru obiektu, jego obrony i siły OW. W zasadzie pierwszą walkę nawiązą organa rozpoznawcze i awangarda /szpica/ OW. Dalsze siły OW angażowane będą w zależności od potrzeb. OW w sile pułku zazwyczaj uderzał będzie swym pierwszym rzutem, zaś drugi rzut zachowany zostanie do potęgowania walki.

Po opanowaniu nakazanego obiektu OW natychmiast organizuje jego obronę.

Obrona uchwyconego obiektu może być realizowana różnymi sposobami. Do głównych z nich mogą należeć :

- obrona okrężna i bezpośrednia - tworząc punkty oporu ;
- działania na przedpolu ochranianego obiektu ;
- działania na przedpolu i obrona bezpośrednia.

Każdy z tych sposobów stosowany będzie z uwzględnieniem konkretnych warunków bojowych i terenowych.

Obronę okrężną obiektu, OW organizuje wtedy, kiedy nie ma szans wyjścia na przedpole. Wówczas najkorzystniej byłoby częścią sił zapewnić utrzymanie punktów oporu a z pozostałych sił utworzyć odwód /drugi rzut/ do działań manewrowych w rejonie obiektu. W takim wypadku siły manewrowe rozmieszcza się poza bezpośrednią obroną obiektu w celu zmniejszenia skutków uderzeń jądrowych przeciwnika. Sposób ten może być stosowany przy obronie obiektów o charakterze punktowym i funkcjonalnym znaczeniu /np. most/.

Działanie całością sił OW na przedpolu obiektu odnosić się może raczej do walki o utrzymanie ważnej rubieży terenowej, która zazwyczaj będzie ostatnią rubieżą walki OW. Takl sposób działania OW jest możliwy szczególnie wtedy, gdy nie zachodzi sbawa utracenia obiektu przez działanie z zaskoczenia lub jego zniszczenie przez siły dywersyjne lub desantowe.

Wydaje się, że w określonych warunkach sytuacji bojowej najkorzystniejsza obrona uchwyconego obiektu może być zachowana przez działanie połączone, polegające na bezpośrednim "trzymaniu" obiektu i prowadzeniu działań manewrowych na jego przedpolach. Będzie on nawet nieodzowny przy organizacji obrony uchwyconego obiektu bez dostatecznej ilości czasu. Jak również wtedy, kiedy walka o obronę obiektu przewidywana jest na czas stosunkowo długi, niż pozwalają na to możliwości OW. Wówczas główny ciężar walki winien spoczywać na działaniach opóźniających na podejściach do obiektu.

Tak więc sposób walki o uchwycenie i utrzymanie obiektu będzie ściśle związany z charakterem obiektu i możliwościami OW.

8. Zasady współdziałania oddziału wydzielonego z innymi siłami własnymi działającymi na zapleczu przeciwnika.

OW niezależnie od swego składu i głębokości zadania walczą w izolacji od sił głównych będzie wykorzystywał każdą okazję do wspólnego działania z innymi pododdziałami znajdującymi się na tyłach przeciwnika.

Najczęściej będzie współdziałał z :

- desantem taktycznym;
- pododdziałami rozpoznawczymi ZT jak, oddział rozpoznawczy /OR/, samodzielny patrol rozpoznawczy /SPR/, patrol rozpoznawczy /PR/, grupa dywersyjno rozpoznawcza /GDR/;
- OW sąsiedniej jednostki;
- ugrupowaniami partyzantów;
- ludnością cywilną sprzyjającą naszemu wojskom.

Desanty taktyczne w większości wypadków będą wykonywać zadania wspólnie z OW. Takie działanie pozwala efektywnie wykorzystywać ich możliwości dokonania zaskakujących uderzeń dla uprzedzenia i szybkiego opanowania obiektu. Jednocześnie eliminuje ich cechy ujemne jak możliwość prowadzenia dłuższej samodzielnej walki /brak sprzętu ciężkiego i ograniczony manewr/.

Współdziałanie OW z desantem organizuje się na okres podejścia i połączenia sił. Po dotarciu OW w rejon działań desantu przechodzi on w podporządkowanie dowódcy OW. Współdziałanie będzie polegać na wsparciu przez OW ogniem artylerii pododdziałów desantu utrzymujących dogodne pozycje, wspólnym uderzaniu na podchodzące odwoły przeciwnika w momencie łączenia się pododdziałów, na dostarczaniu przez desant danych o nieprzyjacielu dla dowódcy OW w okresie jego podchodzenia do obiektu.

W wypadku samodzielnego działania OW i desantu współdziałanie będzie organizowane jak z oddziałami rozpoznawczymi.

Pododdziały rozpoznawcze we wszystkich wypadkach będą działać w strefie zainteresowania OW, jednak są one powołane do wykonywania zadań o charakterze rozpoznawczym. W związku z tym współdziałanie z nimi będzie polegało na wymianie zdobytych informacji o przeciwniku. Tylko w niektórych wypadkach będzie między nimi organizowane współdziałanie dotyczące bezpośrednich działań np.: - przy ataku na wykryte środki przenoszenia BMR, punkty elaboracji, urządzenia elektroniczne przeznaczone do kierowania użyciem BMR

i tp, lub zaistnienia sytuacji grożącej zaistnienia sytuacji grożącej zagładą OW lub OR a ich połączenie i wspólne działanie daje szanse przetrwania.

Współdziałanie z sąsiednimi OW będzie w zasadzie polegało na wymianie informacji o położeniu i przeciwdziałaniu nieprzyjaciela niekiedy, na zgranym aktywnym działaniu w celu rozproszenia wysiłku odwodów przeciwnika.

Współdziałanie z grupami partyzantów może być organizowane w celu ich wykorzystania do bezpośredniego opanowania obiektu przed podejściem OW lub na jego korzyść do izolacji podchodzących odwodów poprzez minowanie i walkę w zasadzkach.

Oddziały partyzanckie po nawiązaniu bezpośredniej styczności nie włącza się w skład OW a po uzupełnieniu zaopatrzenia dowódca OW stawia im zadania do samodzielnego wykonania.

Współdziałanie z ludnością cywilną ogranicza się do wykorzystania informacji o działalności przeciwnika w interesującym OW rejonie, zasobach materiałowych oraz o zbrojnym podziemiu i jego możliwościach. Niekiedy można wykorzystać miejscowych przewodników przy wykonywaniu szczegółowych zadań przez pododdziały OW.

We wszystkich wypadkach organizacji współdziałania obowiązują zasady :

1. Współdziałanie organizuje się na korzyść tego kto w danym okresie wykonuje główne zadanie.
2. Organizatorem współdziałania pomiędzy samodzielnymi elementami ugrupowania jest przełożony, któremu one podlegają.
3. Współdziałanie organizuje się na etap pierwszy lub najważniejszy i uzupełnia się w toku wykonywania zadania.
4. Najlepsze efekty współdziałania uzyskuje się gdy dowódcy wyznaczeni do wykonania wspólnego zadania mają możliwość bezpośredniej wymiany poglądów.

Z a k o ń c z e n i e

Organizacja oddziału wydzielonego jak i kierowanie jego walką wymaga od wszystkich dowódców głębokiej znajomości charakteru współczesnych działań bojowych. Szczególną rolę odgrywa tu doskonała znajomość całokształtu zagadnień możliwości praktycznego zastosowania nanich oddziałów wydzielonych. Prowadzenie działań w oderwaniu od sił głównych wymaga od całego składu OW wysokich zdolności organizacyjnych jak i odporności psychicznej. Tylko ciągle doskonalenie oddziałów w czasie wszelkich ćwiczeń, a szczególnie ćwiczeń z wojskami daje gwarancję sprawnego i efektywnego działania oddziału wydzielonego.

Niniejszy skrypt ujmuje całość problematyki dotyczącej działań OW i jest przeznaczony dla wykładowców do indywidualnego przygotowania się do zajęć /wykładu/.

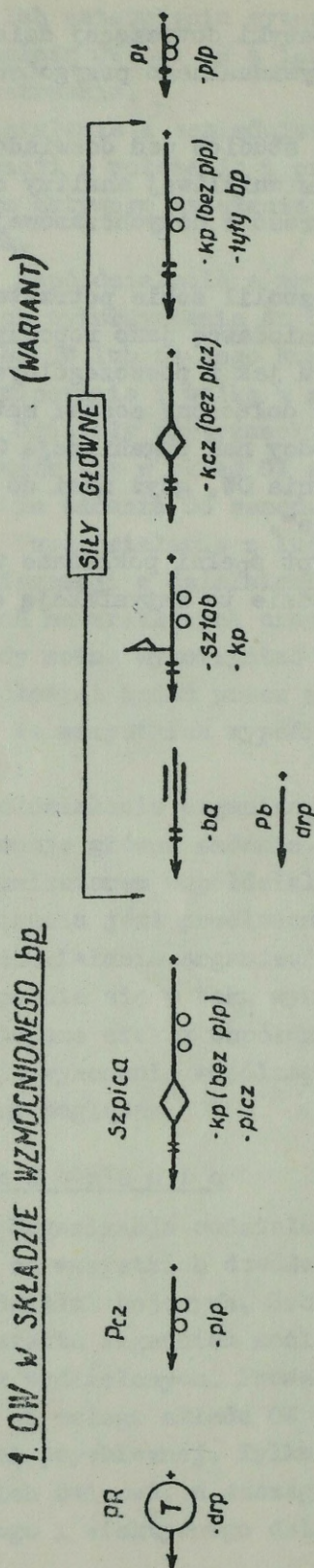
Treść zawarta w skrypcie jest wynikiem studiów nad doświadczeniami działań z okresu II Wojny Światowej oraz wnikliwej analizy charakteru atomowego pola walki. Przedstawiona treść w dotychczasowej literaturze wojskowej nie była publikowana.

Biorąc pod uwagę dobro sprawy autor pozwolił sobie potraktować tytuł i układ skryptu proponowany przez zlecniodawcę jako roboczy i dokonać nieznacznych poprawek w nazwie skryptu jak i poszczególnych rozdziałach. Dla zachowania logicznego układu dołączony został materiał dotyczący kolejności i treści pracy dowódcy nad organizacją OW. Natomiast autor pominął problem zasad zwalczania OW, gdyż musi do sta nowić oddzielne studium z tematyki "Armie Obce".

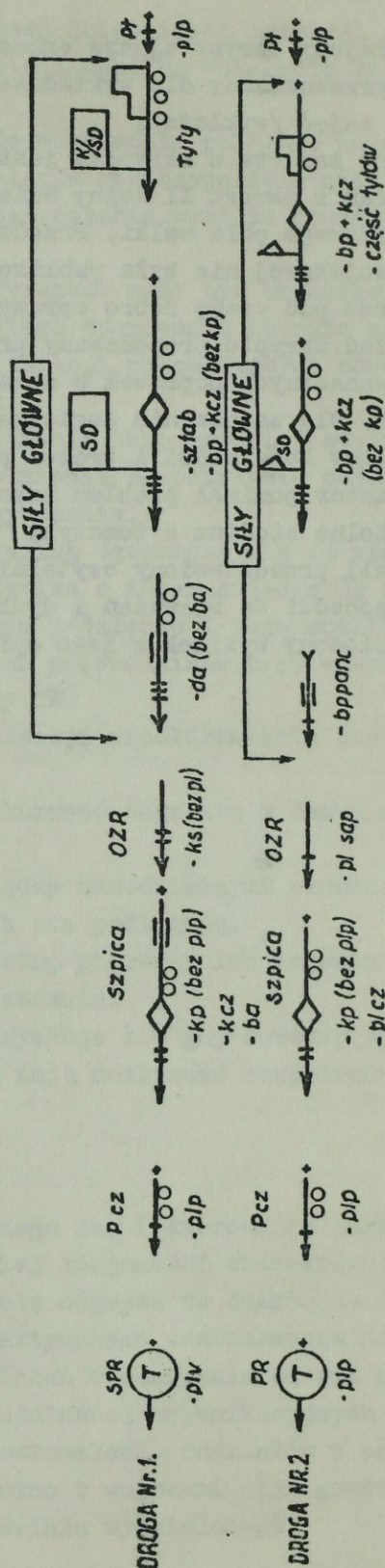
Jeżeli przedstawiony czytelnikowi skrypt spełni pokładane w nim nadzieje, pobudzi do rozważań i dyskusji - będzie to satysfakcją dla autora za włożony wysiłek w jego opracowanie.

Ugrupowanie marszowe OW

1. OW W SKŁADZIE WZMOCNIONEGO BP

2. OW W SKŁADZIE WZMOCNIONEGO ODDZIAŁU

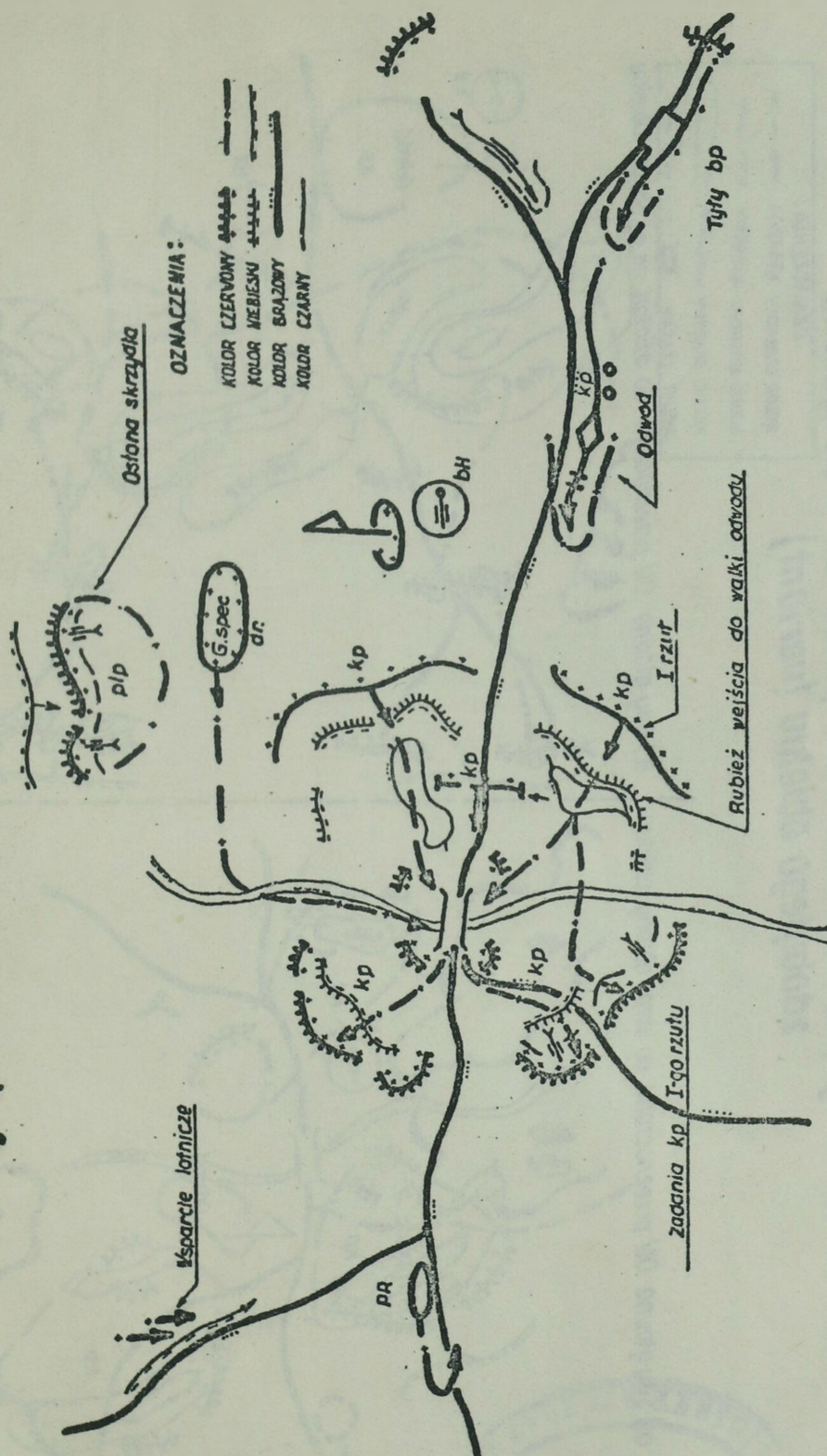

UWAGA: Siła i skład elementów ugrupowania marszowego oraz odległości między nimi są zmienne

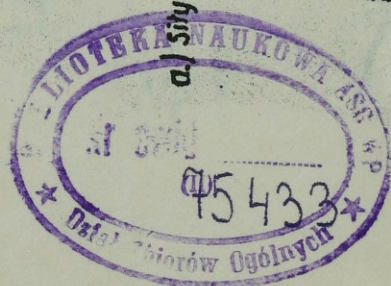
OZNACZENIA:

KOLOR CZERWONY
KOLOR CZARNY

Ugrupowanie OW do ataku na obiekt (wariant)

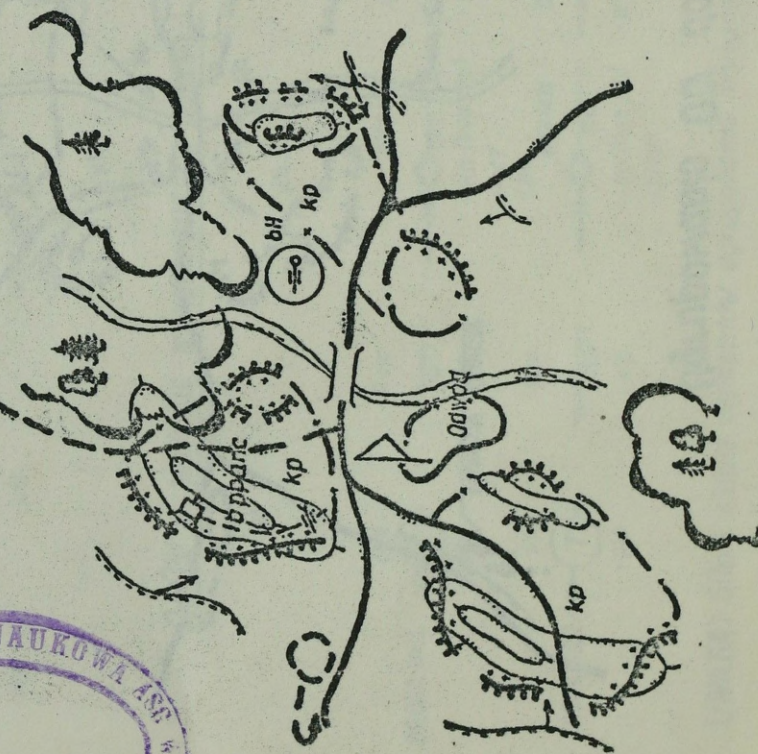
Możliwe sposoby prowadzenia walki przez OW utrzymanie zdobytego obiektu (variant)

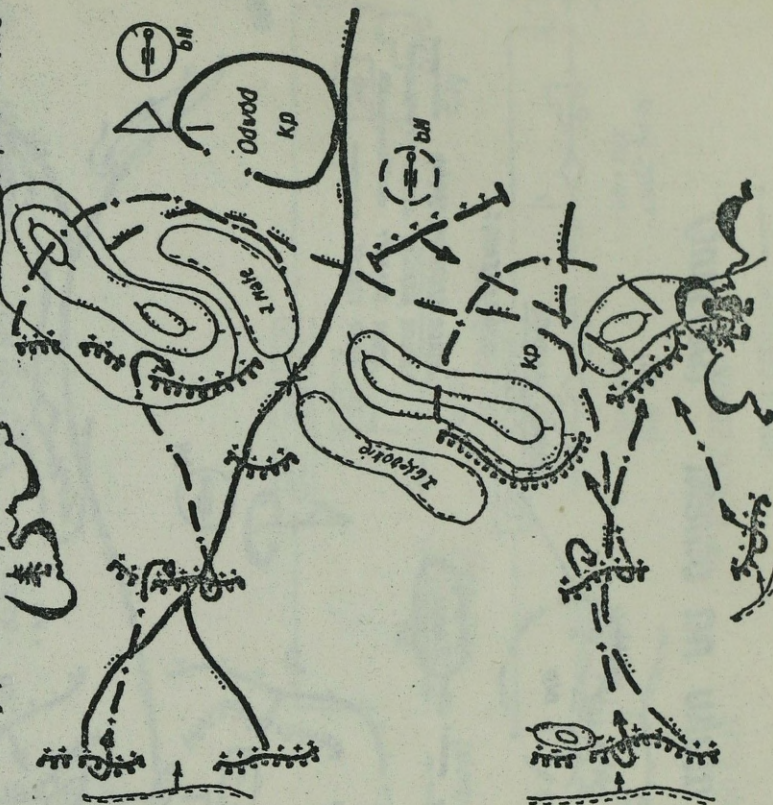
OZNACZENIA:

	KOLOR CZERWONY
	KOLOR NIEBIESKI
	KOLOR BRĄZOWY
	KOLOR CZARNY

a.) Siły główne OW przeznaczone do bezp. obrony obiektu

b.) Siły główne OW przeznaczone do działań na przedpolu obiektu

30, -

BIBLIOTEKA

ASG

NAUKOWA

90160

— POWIELARNIA —
— AGH —
— KRAKÓW —